

DOR: 20.1001.1.24237906.1401.10.18.13.6

Research Article

Page 299-325

Relationship between Attachment Styles and Students' Impostorism with the mediation of Self-Esteem and Moderating of Self-compassion**Nasim Rezaei¹, Mohammadreza Tamannaefar^{2*}**

1. MA student in Educational Psychology, Faculty of Humanities, University of Kashan, Kashan, Iran
2. Associate Professor, Department of Psychology, Faculty of Humanities, University of Kashan, Kashan, Iran

Submit Date: 12 October 2021**Revise Date:** 17 January 2022**Accept Date:** 02 March 2022**Publication Date:** 21 June 2022**Abstract**

Objective: The aim of current study was to investigate the relationship between insecure attachment styles and students' impostorism with the mediation of self-esteem and moderating of self-compassion.

Methods: The statistical population of this study included all male and female high school students from Farsan city in year 2020-2021. 396 students were selected by multi-stage cluster sampling. In this study, Clance's Impostor Phenomenon Scale (1985), Hazen and Shaver Attachment Styles Scale (1987), Rosenberg Self-Esteem Scale (1965) and the short form of Raes, Pommier et al. (2011) Self-Compassion Scale were used. The evaluation of the proposed model was performed using structural equation modeling and bootstrap method.

Results: The results showed that self-esteem mediates the relationship between avoidant attachment and impostorism ($p < 0/001$, $\beta = 0/13$) and the relationship between anxiety attachment and impostorism ($p < 0/001$, $\beta = 0/19$). In addition, the results showed that self-compassion does not moderate the relationship between insecure attachment styles and impostorism and it only moderates the relationship between anxiety attachment style and self-esteem.

Conclusion: Self-esteem mediates the relationship between avoidant and anxious attachment and impostorism, and self-compassion moderates the relationship between anxious attachment and self-esteem

Keywords: Impostorism, Attachment Styles, Self-Esteem, Self-Compassion.

Citation: Rezaei, N., Tamannaefar, M. R. (2022). Relationship between Attachment Styles and Students' Impostorism with the mediation of Self-Esteem and Moderating of Self-compassion, Biquarterly Journal of Cognitive Strategies in Learning, 10(18), 299-325.

***Corresponding Author:** Mohammadreza Tamannaefar

E-mail: tamannai@kashanu.ac.ir

Extended Abstract

1. Introduction

The impostor phenomenon is an inner experience of deception; Impostors are people who believe that the successes they have achieved in life are fake and that external factors such as luck, magic, computer error, or hard work have been the cause of their success (Wei, Liu, Koo, Wang, & Do, 2020). A combination of family and personality factors are involved in the occurrence of this phenomenon (Farzadi, Moradi & Behrozi, 2019). The origin of the impostor phenomenon goes back to the family system (Lyon, 2020). Family attachment relationships are effective in shaping the psychological patterns of adulthood (Saaadian asl, Khanzadeh, Hasani & Edrisi, 2012). Hazen and Shaver (1987) proposed three styles of secure, avoidance and anxiety attachment (Gillath, Karantzas & Fraley, 2016). Because both the impostor phenomenon and insecure attachments (avoidance and anxiety) have self-doubt and anxiety, Impostor feelings can be common in people with insecure attachments (Jensen and Dimmer, 2020).

One of the important personality factors influencing the impostor phenomenon is self-esteem (Schubert and Booker, 2019). People with low self-esteem think they do not have enough ability and skill; impostors can't achieve a sense of self-worth during their lives and education and it is difficult for them to internalize success (Mehrabizadeh Honarmand, Bassaknejad, Shehni Yailagh, Shokrkon & Haghigi, 2005).

Another factor affecting the impostor phenomenon is self-compassion, which acts as a flexibility factor in interventions related to the impostor phenomenon in reducing academic failure (Farzadi, Moradi et al., 2019). In other words, higher levels of hypocrisy are associated with lower levels of compassion (Wei, Liu et al., 2020).

According to the previous articles, the present study aimed to investigate the relationship between insecure attachment styles and students' impostorism with the mediation of self-esteem and self-compassion modulators.

2. Materials and Methods

The present study is descriptive-correlational. The statistical population of this study included all male and female high school students in the second academic year 2020-2021 in Farsan city, of which 335 students was determined based on Krejcie and Morgan sample size determination table; Predicting the probability of fall and to increase confidence, 400 students were selected using multi-stage cluster sampling method. Finally, the questionnaires of 396 students (199 girls and 197 boys) were analyzed. In this study Clance's Impostor Phenomenon Scale (1985), Hazen and Shaver Attachment Styles Scale (1987), Rosenberg Self-Esteem scale (1965) and the short form of Raes, Pommier, Neff & Van Gucht (2011) Self-Compassion Scale were used.

3. Results

According to Hu and Bentler (1999), the proposed model had a good fit. Also, the conceptual model of the present study indicated the existence of indirect and intermediate paths that the bootstrap method was used to determine the significance of these paths.

Table 1. Results of evaluation of general, direct and indirect paths of the model

Variable	Paths	β	SE	Significance Level	Confidence Level
General Path	Avoidant Attachment→ Impostorism	0.21	0.065	0.003	(0.327)(0.074)
	Anxiety Attachment→ Impostorism	0.44	0.056	<0.001	(0.55)(0.331)
Direct Path	Avoidant Attachment→ Impostorism	0.074	0.064	0.25	(-0.195)(-0.055)
	Anxiety Attachment→ Impostorism	0.26	0.061	<0.001	(0.376)(0.138)
	Avoidant Attachment→ Self-Esteem	-0.28	0.066	<0.001	(-0.155)(-0.416)
	Anxiety Attachment→ Self-Esteem	-0.40	0.063	<0.001	(-0.278)(-0.524)
	Self-Esteem → Impostorism	-0.46	0.064	<0.001	(-0.325)(-0.580)
	Indirect Path (mediator)	Avoidant Attachment→ Self-Esteem → Impostorism	0.13	0.038	<0.001
	Anxiety Attachment→ Self-Esteem → Impostorism	0.19	0.039	<0.001	(0.272)(0.118)

As can be seen in Table 1, self-esteem mediates the relationship between avoidant attachment and impostorism and the relationship between anxious attachment and impostorism.

In order to investigate the role of self-compassion in moderating the relationship between attachment styles and impostorism, the group analysis method was used.

Table 2. Results of evaluation of research model paths in two groups of people with high and low self-compassion

Paths	High Self-Compassion		Low Self-Compassion		Z
	β	p	β	p	
Avoidant Attachment→ Self-Esteem	-0.328	0.085	-0.996	0.035	1.311
Anxiety Attachment→ Self-Esteem	-0.524	0.146	-2.144	0.012	1.741**

Avoidant Attachment → Impostorism	1.562	0.437	1.824	0.439	-0.085
Anxiety Attachment → Impostorism	9.236	0.059	11.135	0.020	-0.278
Self-Esteem → Impostorism	-3.186	0.117	-2.866	0.001<	-0.15

** $p < 0.01$

As the results in Table 2 show, the relationship between anxiety attachment and self-esteem is different in people with high and low self-compassion. Thus, self-compassion modulates the relationship between anxious attachment and self-esteem.

4. Discussion and Conclusion

The aim of the present study was to investigate the relationship between insecure attachment styles and students' impostorism with mediation of self-esteem and self-compassion modulators. The present study showed that the relationship between insecure attachments and impostorism with mediated self-esteem is possible. Explaining this finding, it can be argued that insecure attachments are rooted in early experiences with highly critical, rejecting, and unsupportive parents, which impedes the development of strong and sustained self-esteem; Low self-esteem also causes people to have a negative self-esteem, to think that their successes are fake, to feel deceived and to engage in impostorism (Bachem, Mikulincer & Solomon, 2020).

Also in the present study, self-compassion modulators were examined in relation to insecure attachment styles and impostorism, and all modes of modification by self-compassion were examined and self-compassion modulators were confirmed only in the relationship between anxiety attachment styles and self-esteem. The present study showed that the relationship between anxiety attachment style and self-esteem is different in people with high and low levels of self-compassion. Explaining this finding, it can be said that people with anxiety attachment suffer from low self-esteem (Lyon, 2020). On the other hand, these people have high self-criticism, do not like themselves, think they are alone in their negative experiences, exaggerate in their difficulties, and in fact, have low levels of self-compassion (Rajabi & Maghami, 2016); This low self-compassion also leads to lower self-esteem (Bernard and Kerry, 2011). Accordingly, low self-compassion exacerbates the negative association between anxious attachment and self-esteem by further reducing self-esteem, and weaker self-esteem is associated with higher impostorism.

On the other hand, people who have higher self-compassion judge themselves with less rigor (Mazaheri, Mirsifi Fard, Mohamad Ali Vatankhah & Darbani, 2020), which leads to an increase in self-esteem (Sadoughi & Safari-fard, 2019). Anxious attachment seems to have a less adverse effect on the self-esteem of people with high self-compassion and reduce the negative relationship between

the two. Therefore, considering the beneficial effects of self-compassion on oneself, it seems that by cultivating self-compassion and subsequently increasing self-esteem, one can help reduce and prevent impostorism in students with anxiety attachment style.

5. Ethical Considerations

Compliance with ethical guidelines: All ethical principles are considered in this article. The participants were informed about the purpose of the research and the confidentiality of their information.

Funding: This research did not receive any grant from funding agencies in the public, commercial, or non-profit sectors.

Authors' contributions: All authors have participated in the design, implementation and writing of all sections of the present study.

Conflicts of interest: The authors declared no conflict of interest.

رابطه سبک‌های دلبستگی و وانمودگرایی دانش‌آموزان با واسطه‌گری عزت‌نفس و
تعدیل‌کنندگی شفقت به خود

Relationship between Attachment Styles and Students' Impostorism with the
mediation of Self-Esteem and Moderating of Self-compassion

نسیم رضایی^۱، محمدرضا تمنایی‌فر^{۲*}

بازنگری مقاله: ۱۴۰۰/۱۰/۲۷

دریافت مقاله: ۱۴۰۰/۰۷/۲۰

انتشار مقاله: ۱۴۰۱/۲/۳۱

پذیرش مقاله: ۱۴۰۰/۱۲/۱۱

چکیده

هدف: پژوهش حاضر با هدف بررسی رابطه‌ی سبک‌های دلبستگی ناایمن و وانمودگرایی دانش‌آموزان با واسطه‌گری عزت‌نفس و تعدیل‌کنندگی شفقت به خود انجام شد.

روش: جامعه‌ی آماری این پژوهش شامل تمامی دانش‌آموزان دختر و پسر مقطع متوسطه دوم سال تحصیلی ۱۴۰۰-۱۳۹۹ شهرستان فارس بود. تعداد ۳۹۶ دانش‌آموز (۱۹۹ دختر و ۱۹۷ پسر) با روش نمونه‌گیری خوشه‌ای چندمرحله‌ای انتخاب شدند. در این پژوهش از مقیاس پدیده وانمودگرایی کلانس (۱۹۸۵)، مقیاس سبک‌های دلبستگی هازن و شیور (۱۹۸۷)، مقیاس عزت‌نفس روزنبرگ (۱۹۶۵) و فرم کوتاه مقیاس شفقت به خود ریس، پومیر و همکاران (۲۰۱۱) استفاده شد. ارزیابی الگوی پیشنهادی با استفاده از مدل‌سازی معادلات ساختاری و با روش بوت‌استرپ انجام گرفت.

یافته‌ها: نتایج نشان داد الگوی پیشنهادی از برازش قابل قبولی برخوردار است. ارزیابی مسیرهای الگو نشان داد عزت‌نفس رابطه بین دلبستگی اجتنابی و وانمودگرایی ($\beta=0/13, p<0/001$) و رابطه بین دلبستگی اضطرابی و وانمودگرایی ($\beta=0/19, p<0/001$) را میانجی می‌کند. علاوه بر این، نتایج بیانگر این بود که شفقت به خود رابطه بین سبک‌های دلبستگی ناایمن و وانمودگرایی را تعدیل نمی‌کند و فقط ارتباط بین سبک دلبستگی اضطرابی و عزت‌نفس را تعدیل می‌کند.

نتیجه‌گیری: عزت‌نفس، رابطه بین دلبستگی اجتنابی و اضطرابی با وانمودگرایی را میانجی‌گری می‌کند و شفقت به خود رابطه بین دلبستگی اضطرابی و عزت‌نفس را تعدیل می‌کند. یافته‌ها دارای تلویحات کاربردی برای مشاوران مدرسه و روان‌شناسان تربیتی جهت پیشگیری و کنترل پدیده وانمودگرایی است.

کلیدواژه‌ها: وانمودگرایی، سبک‌های دلبستگی، عزت‌نفس، شفقت به خود.

۱. دانشجوی کارشناسی‌ارشد روان‌شناسی تربیتی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه کاشان، کاشان، ایران

۲. دانشیار گروه روان‌شناسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه کاشان، کاشان، ایران

۱. مقدمه

آموزش و پرورش جزء مهم‌ترین سازمان‌های یک جامعه است که در سایه آن می‌توان استعداد های فردی را پرورش داد (توکلی و ابراهیمی، ۱۳۹۹). معیارهای اصلی کارایی این نظام، کسب موفقیت تحصیلی و ایجاد بینش و باورهای مثبت در دانش‌آموزان است (فولادی، کجیاف و قمرانی، ۱۳۹۷). پژوهشگران در تلاش هستند که علت برانگیختگی برخی افراد برای کسب موفقیت تحصیلی و یا اجتناب از موفقیت را دریابند (فرزادی، مرادی و بهروزی، ۱۳۹۸). افرادی که از موفقیت اجتناب می‌کنند دارای صفات شخصیتی مشترکی هستند؛ از جمله این صفات شخصیتی مشترک که بر عملکرد فرد تأثیر زیادی می‌گذارد، وانمودگرایی^۱ است (فرنچ، اولریچ-فرنچ و فولمن^۲، ۲۰۰۸). پدیده وانمودگرایی^۲ اولین بار در سال ۱۹۷۸ توسط کلانس و ایمز^۳ مطرح شد و به‌عنوان یک تجربه درونی فریب‌کاری تعریف شده است؛ وانمودگرها افرادی هستند که معتقدند موفقیت‌هایی که در زندگی به دست آورده‌اند جعلی و دروغین است و عوامل بیرونی مانند شانس، سحر، خطای کامپیوتری و یا تلاش سخت علت موفقیتشان بوده است (وی، لیو، کو، وانگ و دو^۴، ۲۰۲۰). سه ویژگی در ساختار وانمودگرایی مهم است: مشخصه اصلی، احساس فریب‌کاری است؛ فرد باور دارد به نحوی باعث شده دیگران او را بهتر از آنچه که هست، ببینند. مشخصه دوم، وانمودگرایان از این می‌ترسند که دیگران متوجه فریب‌کاری آن‌ها شوند. مشخصه سوم، عدم توانایی وانمودگرایان در درونی کردن موفقیت‌هایشان است (مک، کلیتمن و ابوت^۵، ۲۰۱۹). وانمودگرایی می‌تواند منجر به خودکارآمدی و خودپنداره تحصیلی پایین، ادراک عدم صلاحیت و ترس از موفقیت و شکست شود (پاتزاک، کولمایر و شوبر^۶، ۲۰۱۷). ترکیبی از عوامل خانوادگی و شخصیتی در بروز این پدیده دخیل هستند (فرزادی، مرادی و همکاران، ۱۳۹۸). براساس نظر کلانس و ایمز (۱۹۷۸)، به نقل از لیون^۸، ۲۰۲۰) مبدأ پدیده وانمودگرایی به سیستم خانواده برمی‌گردد. یکی از مفاهیمی که در بطن خانواده شکل می‌گیرد، دلبستگی است (اصلائی، صیادی و امان الهی، ۱۳۹۱). مفهوم دلبستگی^۹ به جهت بررسی روابطی که حس امنیت و تعلق خاطر برای فرد ایجاد می‌کنند، به‌کار می‌رود (شریفی درآمدی، اعظمی، حسنونند، جلالوند و محمدی، ۱۳۹۵). این روابط در شکل‌گیری الگوهای روان‌شناختی دوران بزرگسالی اثرگذار هستند (سعیدیان اصل، خانزاده، حسنی و ادریسی، ۱۳۹۱). هازن و شیور^{۱۰} (۱۹۸۷)، به نقل از گیلث، کرنتراس و فرالی^{۱۱}، ۲۰۱۶) سه سبک دلبستگی

1. impostorism
2. French, Ullrich- French & Follman
3. impostor phenomenon
4. Clance & Imes
5. Wei, Liu, Ko, Wang & Du
6. Mak, Kleitman & Abbott
7. Patzak, Kollmayer & Schober
8. Leon
9. attachment
10. Hazan & Shaver
11. Gillath, Karantzias & Fraley

ایمن^۱، اجتنابی^۲ و اضطرابی/دوسوگرا^۳ را مطرح کردند. از آنجا که هم پدیده وانمودگرایی و هم دلبستگی‌های نایمن (اجتنابی و اضطرابی) دارای خودتردیدی^۴ و اضطراب هستند، احساسات وانمودگرایی در افراد دارای دلبستگی‌های نایمن می‌تواند شایع باشد (جنسن و دیمر^۵، ۲۰۲۰). پژوهش‌های متعدد (به‌عنوان مثال، باچم، میکولینسر و سلومون^۶، ۲۰۲۰؛ جنسن و دیمر، ۲۰۲۰) نشان داده‌اند که بین دلبستگی‌های نایمن با وانمودگرایی ارتباط مثبت وجود دارد.

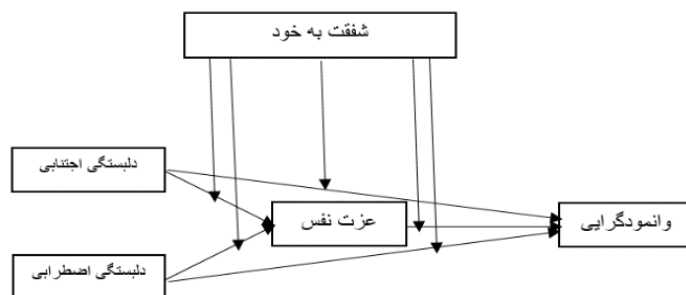
سبک‌های دلبستگی نقش تعیین‌کننده‌ای در وضعیت سلامت افراد دارند، دلبستگی‌های نایمن می‌توانند عامل آسیب‌پذیری در برابر اختلالات روانی باشند. افرادی که در محیط‌های نایمن بزرگ می‌شوند از حس خودارزشمندی^۷ پایین رنج می‌برند (میکولینسر و شیور، ۲۰۱۲). شمس‌الدینی، توحیدی و عسکری زاده (۱۳۹۶) و دینیتا^۸ (۲۰۱۵) در بررسی‌های خود به این نتیجه رسیدند که دلبستگی‌های نایمن منجر به سطوح پایین عزت‌نفس می‌شوند. مصباحی، رحیمی و ایران‌نژاد (۱۳۹۸) و مکینتاش، پاور، شوواناور و چان^۹ (۲۰۱۸) نیز در بررسی‌های خود دریافتند که دلبستگی‌های نایمن به سطوح پایین شفقت به خود می‌انجامند.

از عوامل شخصیتی مهم تأثیرگذار بر پدیده وانمودگرایی، عزت‌نفس^{۱۰} می‌باشد (شوبرت و بوکر^{۱۱}، ۲۰۱۹). به‌بیان روزنبرگ^{۱۲} (۱۹۶۵)، به نقل از گارسیا، اولموس، ماتئو و کارنو^{۱۳}، (۲۰۱۹) عزت‌نفس نگرش مثبت و یا منفی نسبت به خود است. افرادی که عزت‌نفس پایینی دارند، تصور می‌کنند توانایی و تبحر کافی ندارند؛ وانمودگرایان نیز در طول زندگی و تحصیل خود نمی‌توانند به یک احساس خودارزشمندی دست یابند و درونی کردن موفقیت‌ها برایشان دشوار است (مهرابی زاده هنرمند، بساک نژاد، شهنی بیلاق، شکرکن و حقیقی، ۱۳۸۴). در پژوهش‌های متعدد مانند یافی^{۱۴} (۲۰۲۰) و ماسکارنهاس، سوزا و بیچالکار^{۱۵} (۲۰۱۹) نشان داده شده که میان عزت‌نفس و وانمودگرایی همبستگی منفی وجود دارد.

-
1. secure
 2. avoidance
 3. anxious/ ambivalent
 4. self-doubt
 5. Jensen & Deemer
 6. Bachem, Miculincer & Solomon
 7. self-worth
 8. Doinita
 9. Mackintosh, Power, Schwannauer, Chan
 10. self-esteem
 11. Schubert & Bowker
 12. Rosenberg
 13. García, Olmos, Matheu & Carreno
 14. Yaffe
 15. Mascarenhas, Souza & Bicholkar

از دیگر عوامل مؤثر بر پدیده وانمودگرایی، شفقت به خود^۱ است که در مداخلات مرتبط با پدیده وانمودگرایی در کاهش شکست‌های تحصیلی به‌عنوان عامل انعطاف‌پذیری عمل می‌کند (فرزادی، مرادی و همکاران، ۱۳۹۸). شفقت به خود پدیده نسبتاً جدیدی در حوزه روانشناسی اجتماعی، بالینی و شخصیت است (محمدی و روشن چسلی، ۱۳۹۹) که به‌عنوان احساس گشودگی نسبت به رنج خود و التیام این رنج با مهربانی تعریف شده است (نف و گرمز، ۲۰۱۷). وی، لیو و همکاران (۲۰۲۰) و پاتزاک، کولمایر و همکاران (۲۰۱۷) دریافتند که سطوح بالاتر وانمودگرایی با سطوح پایین‌تر شفقت به خود مرتبط است. از طرفی، شفقت به خود بالا، مانع آسیب زیاد به عزت‌نفس افراد در شرایط ناخوشایند می‌شود (صدوقی و صفاری‌فرد، ۱۳۹۷).

با توجه به مطالب پیشین و براساس پژوهش‌های انجام شده به‌طورکلی می‌توان گفت که پدیده وانمودگرایی با سبک‌های دلبستگی ناایمن، شفقت به خود و عزت‌نفس رابطه دارد. باین‌وجود، ارتباط غیرمستقیم سبک‌های دلبستگی ناایمن و وانمودگرایی از طریق واسطه‌گری عزت‌نفس و همین‌طور تعدیل‌کنندگی شفقت به خود تاکنون موردبررسی قرار نگرفته است. ازاین‌رو، پژوهش حاضر با هدف بررسی رابطه‌ی سبک‌های دلبستگی ناایمن و وانمودگرایی دانش‌آموزان با واسطه‌گری عزت‌نفس و تعدیل‌کنندگی شفقت به خود انجام شده است. شکل ۱ نشان‌دهنده الگوی مفهومی پژوهش حاضر است.

شکل ۱. الگوی مفهومی پژوهش حاضر

۲. روش پژوهش

پژوهش حاضر از نوع توصیفی- همبستگی است. جامعه‌ی آماری این پژوهش شامل تمامی دانش‌آموزان دختر و پسر مقطع متوسطه دوم سال تحصیلی ۱۳۹۹-۱۴۰۰ شهرستان فارس به تعداد ۲۵۰۶ نفر بود که حجم ۳۳۵ دانش‌آموز براساس جدول تعیین حجم نمونه کرجسی و مورگان (۱۹۸۷) تعیین شد؛ با پیش‌بینی احتمال ریزش و جهت افزایش اطمینان، تعداد ۴۰۰ دانش‌آموز با استفاده از

1. self-compassion
2. Neff & Germer

روش نمونه‌گیری خوشه‌ای چندمرحله‌ای انتخاب شدند و با ذکر هدف و محرمانه بودن پاسخ‌ها از آنان درخواست شد به پرسشنامه‌ها پاسخ دهند. سرانجام، پرسشنامه‌های ۳۹۶ دانش‌آموز (۱۹۹ دختر و ۱۹۷ پسر) تحلیل شدند. ۵۰ درصد شرکت‌کنندگان دختر و ۴۹/۷ درصد آن‌ها پسر بودند. میانگین سنی دانش‌آموزان ۱۶/۷۲ سال با انحراف معیار ۱/۰۳ بود.

۱-۲. ابزار پژوهش

۱- **مقیاس پدیده وانمودگرایی کلانس^۱ (CIPS):** این پرسشنامه به وسیله‌ی کلانس و ایمز در سال ۱۹۸۵ تدوین شد که دارای ۲۰ گویه و به صورت طیف لیکرتی ۵ درجه‌ای از «هیچوقت» تا «خیلی زیاد» طراحی شده است (باچم، میکولنسر و همکاران، ۲۰۲۰). این مقیاس پرکاربردترین ابزار برای سنجش وانمودگرایی است (کوگان، شوئنفلد-تاچر، هلیر، گریگ و کرامر^۲، ۲۰۲۰). بررسی‌ها نشان می‌دهند که این ابزار روایی^۳ و پایایی^۴ مناسبی دارد (طاهرزاده قهفرخی، احمدی، شهبازی و حیدری، ۱۳۹۹). مهربابی‌زاده هنرمند، بساک‌نژاد و همکاران (۱۳۸۴) در ایران مقدار پایایی آن را به روش آلفای کرونباخ ۰/۸۳، به روش اسپیرمن- براون ۰/۷۳ و به روش گاتمن ۰/۷۳ محاسبه نمودند که از نظر روان‌سنجی مطلوب هستند. میزان ضرایب آلفای کرونباخ این مقیاس توسط یافی (۲۰۲۱)، وان، تاسویشیرازی و جانسون^۵ (۲۰۲۰)، حدادی بهرام، تکلوی و نریمانی (۱۳۹۹) و فرزادی، مرادی و همکاران (۱۳۹۸) به ترتیب ۰/۹۰، ۰/۹۳، ۰/۸۴ و ۰/۸۹ گزارش شده است. آلفای کرونباخ این ابزار در پژوهش حاضر ۰/۸۵ محاسبه شد.

۲- **مقیاس دلبستگی هازن و شیور^۶ (۱۹۸۷):** این پرسشنامه توسط هازن و شیور ساخته شده است، دارای ۱۵ گویه می‌باشد و به صورت طیف لیکرتی ۵ درجه‌ای از «خیلی کم» تا «خیلی زیاد» تنظیم شده است و سبک‌های دلبستگی ایمن، اجتنابی و اضطرابی یا دوسوگرا را بررسی می‌کند (ستایشی اظهاری، حاجی‌علیلو و حبیب‌زاده، ۱۳۹۸). هازن و شیور (۱۹۸۷)، به نقل از سعادت، اعتمادی و نیلفروشان، (۱۳۹۴) روایی صوری و محتوایی مناسب این مقیاس را تأیید نمودند و پایایی آن را به روش بازآزمایی ۰/۷۸ گزارش کردند. قنبری و امیدوار (۱۴۰۰) و قاسمی و فتحی (۱۳۹۸) آلفای کرونباخ این مقیاس را ۰/۸۰ و ۰/۸۳ محاسبه نمودند. خراسانی‌زاده، پورشریفی، رنجبری‌پور، باقری و پویامنش (۱۳۹۸) و بشارت و گنجی (۱۳۹۱) نیز روایی کافی این مقیاس را مورد تأیید قرار دادند و ضرایب آلفای کرونباخ را به ترتیب در سبک دلبستگی ایمن ۰/۶۲ و ۰/۸۳، دلبستگی اجتنابی ۰/۶۵ و ۰/۸۰ و دلبستگی دوسوگرا یا اضطرابی ۰/۶۳ و ۰/۷۸ گزارش کردند. در پژوهش حاضر، ضرایب آلفای

1. Clance Impostor Phenomcnon Scale
2. Kogan, Schoenfeld-Tacher, Hellyer, Grigg & Kramer
3. validity
4. reability
5. Vaughn, Taasobshirazi & Johnson
6. Hazen and Shaver Attachment Styles Scale

کرونباخ دل‌بستگی ایمن، اجتنابی و اضطرابی به ترتیب ۰/۶۳، ۰/۶۵ و ۰/۶۱ محاسبه شد. لازم به ذکر است که در این پژوهش، سبک‌های دل‌بستگی ناایمن بررسی شده‌اند.

۳- **مقیاس عزت‌نفس روزنبرگ^۱ (RSES):** این پرسشنامه که به‌وسیله‌ی روزنبرگ (۱۹۶۵) تدوین و توسط رجیبی و بهلول (۱۳۸۴) به فارسی بازگردانی شد (لری‌پور، عزیززاده فروزی، کاظمی، حیدرزاده و صراف‌زاده، ۱۴۰۰)، شامل ۱۰ ماده با دو گزینه «موافقم» و «مخالفم» می‌باشد و حداقل نمره آن صفر و حداکثر آن ۱۰ است (دبیری، دلاور، صرامی و فلسفی نژاد، ۱۳۹۱). احمد، صدیقه، الم و گریفیث^۲ (۲۰۲۱)، آکبای و گانداز^۳ (۲۰۲۰)، کوکلی، استون، کروگر، بیلی، گاربا و هرست^۴ (۲۰۱۸)، بشرپور و عینی (۱۴۰۰) و زادافشار و کرمی (۱۳۹۹) ضریب آلفای کرونباخ این ابزار را به ترتیب، ۰/۸۲، ۰/۸۴، ۰/۸۶، ۰/۷۲ و ۰/۷۱ گزارش کردند. در پژوهش حاضر، ضریب آلفای کرونباخ نمره کل عزت‌نفس ۰/۸۵ و خرده مقیاس‌های عزت‌نفس کلی و ارزش شخصی به ترتیب ۰/۶۷ و ۰/۸۲ محاسبه شد.

۴- **فرم کوتاه مقیاس شفقت به خود^۵ (SCS):** فرم کوتاه شفقت به خود توسط ریس، پومیر، نف و ون گاکت^۶ (۲۰۱۱) تدوین شده‌است و دارای ۱۲ ماده در طیف لیکرت ۵ درجه‌ای از «تقریباً هرگز» تا «تقریباً همیشه می‌باشد». این پرسشنامه شامل ۶ خرده مقیاس مهربانی با خود در برابر قضاوت خود، حس اشتراک انسانی در برابر انزوا و ذهن آگاهی در برابر همانندسازی افراطی است (رجیبی و مقامی، ۱۳۹۴). گوتیرز-هرناندز^۷ (۲۰۲۱) و ریس، پومیر و همکاران (۲۰۱۱) پایایی این مقیاس را با آلفای کرونباخ ۰/۸۴ و ۰/۸۶ تأیید کردند. شهبازی، رجیبی، مقامی و جلوداری (۱۳۹۴) آلفای کرونباخ را برای کل مقیاس ۰/۹۱، مهربانی با خود ۰/۸۳، قضاوت خود ۰/۸۷، حس اشتراک انسانی ۰/۹۱، انزوا ۰/۸۸، ذهن آگاهی ۰/۹۲ و همانندسازی افراطی ۰/۷۷ گزارش کردند. در پژوهش حاضر، آلفای کرونباخ شفقت به خود ۰/۸۰، مهربانی با خود ۰/۷۳، قضاوت خود ۰/۶۵، حس اشتراک انسانی ۰/۶۶، انزوا ۰/۶۱، ذهن آگاهی ۰/۶۴ و همانندسازی افراطی ۰/۶۴ محاسبه شد.

۳. یافته‌های پژوهش

جدول ۱ آماره‌های توصیفی شامل میانگین و انحراف استاندارد و ضرایب همبستگی متغیرهای پژوهش را نشان می‌دهد.

1. Rosenberg Self-Esteem Scale
2. Ahmed, Siddiqua, Alam & Griffiths
3. Akbay & Gündüz
4. Cokley, Stone, Krueger, Bailey, Garba & Hurst
5. Self-Compassion Scale-short form (SCS)
6. Raes, Pommier, Neff & Van Gucht
7. Gutiérrez-Hernández

جدول ۱. میانگین و انحراف استاندارد و ضرایب همبستگی متغیرهای پژوهش

متغیرها	میانگین	انحراف استاندارد	۱	۲	۳	۴	۵
وانمودگرایی	۵۲/۳۶	۱۲/۶۱	۱				
دل‌بستگی اجتنابی	۱۲/۳۶	۳/۵۴	۰/۲۶**	۱			
دل‌بستگی اضطرابی	۱۱/۴۴	۳/۶۱	۰/۴۱**	۰/۱۷**	۱		
عزت‌نفس	۷/۸۹	۲/۵۶	۰/۵۶**	۰/۲۲**	۰/۳۴**	۱	
شفقت به خود	۳۸/۷	۸/۱	۰/۵۷**	۰/۳۳**	۰/۳۳**	۰/۶۸**	۱

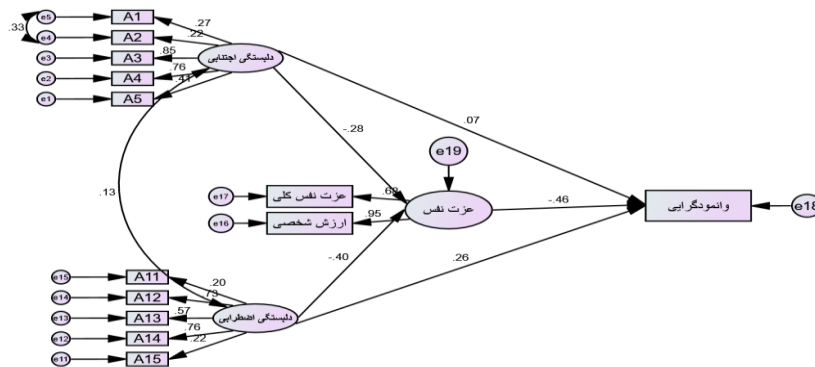
**p<0/01, *p<0/05

به‌منظور ارزیابی برازندگی الگوی پیشنهادی (میانجی‌گری عزت‌نفس در رابطه بین دل‌بستگی اجتنابی و اضطرابی با وانمودگرایی) از تعدادی شاخص‌های برازندگی برای تعیین برازش این الگو استفاده شد. الگوی پیشنهادی در ابتدا از برازش مناسبی برخوردار نبود که با همبسته کردن دو خطای متغیر دل‌بستگی اجتنابی تا حد مطلوبی ارتقاء یافت. نتایج حاصل از این شاخص‌ها در جدول ۲ آورده شده‌است.

جدول ۲. شاخص‌های برازندگی الگوی پیشنهادی

متغیر	χ^2	df	χ^2/df	GFI	AGFI	IFI	TLI	CFI	NFI	RMSEA
الگوی پیشنهادی	۲۵۹/۱۳۹	۶۰	۴/۳۱	۰/۹۱	۰/۸۷	۰/۸۵	۰/۸۰	۰/۸۵	۰/۸۱	۰/۰۹
الگوی اصلاح‌شده	۲۱۳/۳۱۷	۵۹	۳/۶۱	۰/۹۳	۰/۹۰	۰/۹۰	۰/۸۴	۰/۹۰	۰/۸۴	۰/۰۷

همان‌گونه که در جدول ۲ نشان داده شده‌است مقادیر شاخص‌های برازندگی الگوی اصلاح شده شامل شاخص نسبت مجذور کای به درجه آزادی (χ^2/df) ۳/۶۱، شاخص نیکویی برازش (GFI) ۰/۹۳، شاخص نیکویی برازش تعدیل یافته (AGFI) ۰/۹۰، شاخص برازندگی افزایشی (IFI) ۰/۹۰، شاخص برازندگی توکر لویس (TLI) ۰/۸۴، شاخص برازندگی تطبیقی (CFI) ۰/۹۰، شاخص برازندگی هنجار شده (NFI) ۰/۸۴ و مقدار شاخص جذر میانگین مجذورات خطای تقریب (RMSEA) ۰/۰۷ است. براساس دیدگاه هو و بنتلر^۱ (۱۹۹۹) برای اینکه یک مدل از برازش خوبی برخوردار باشد حداقل سه شاخص موردنیاز است. از آنجاکه GFI، CFI و IFI بزرگ‌تر و مساوی ۰/۹ و $RMSEA < 0/08$ خوب و $p < 0/05$ ، $\chi^2/df < 5$ برقرار است، الگوی پیشنهادی از برازندگی خوبی برخوردار است.

شکل ۲. روابط مستقیم و غیرمستقیم متغیرهای پژوهش

الگوی مفهومی پژوهش حاضر حاکی از وجود مسیرهای غیرمستقیم و واسطه‌ای است. برای تعیین معنی‌داری این مسیرها از روش بوت استراپ استفاده شد. جدول ۳ ارزیابی مسیرهای مستقیم و غیرمستقیم را با استفاده از روش بوت استراپ براساس ۵۰۰۰ نمونه و با سطح اطمینان ۹۵ درصد نشان می‌دهد.

جدول ۳. نتایج ارزیابی مسیرهای کلی، مستقیم و غیرمستقیم الگو

متغیر	مسیرها	β	خطای استاندارد	سطح معنی داری	سطح اطمینان
مسیر کلی	دلبستگی اجتنابی \rightarrow وانمودگرایی	۰/۲۱	۰/۰۶۵	۰/۰۰۳	(۰/۳۲۷) (۰/۰۷۴)
	دلبستگی اضطرابی \rightarrow وانمودگرایی	۰/۴۴	۰/۰۵۶	< ۰/۰۰۱	(۰/۵۵) (۰/۳۳۱)
مسیر مستقیم	دلبستگی اجتنابی \rightarrow وانمودگرایی	۰/۰۷۴	۰/۰۶۴	۰/۲۵	(۰/۱۹۵) (-۰/۰۵۵)
	دلبستگی اضطرابی \rightarrow وانمودگرایی	۰/۲۶	۰/۰۶۱	< ۰/۰۰۱	(۰/۳۷۶) (۰/۱۳۸)
	دلبستگی اجتنابی \rightarrow عزت نفس	-۰/۲۸	۰/۰۶۶	< ۰/۰۰۱	(-۰/۱۵۵) (-۰/۴۱۶)
	دلبستگی اضطرابی \rightarrow عزت نفس	-۰/۴۰	۰/۰۶۳	< ۰/۰۰۱	(-۰/۲۷۸) (-۰/۵۲۴)
	عزت نفس \rightarrow وانمودگرایی	-۰/۴۶	۰/۰۶۴	< ۰/۰۰۱	(-۰/۳۲۵) (-۰/۵۸۰)
مسیر غیرمستقیم (میانجی)	دلبستگی اجتنابی \rightarrow عزت نفس \rightarrow وانمودگرایی	۰/۱۳	۰/۰۳۸	< ۰/۰۰۱	(۰/۲۱۷) (۰/۰۶۷)
	دلبستگی اضطرابی \rightarrow عزت نفس \rightarrow وانمودگرایی	۰/۱۹	۰/۰۳۹	< ۰/۰۰۱	(۰/۲۷۲) (۰/۱۱۸)

همان‌طور که در جدول ۳ مشاهده می‌شود اثر کلی دلبستگی اجتنابی بر وانمودگرایی معنی‌دار است ($p < ۰/۰۰۱$ ، $\beta = ۰/۲۱$)؛ اما اثر مستقیم دلبستگی اجتنابی بر وانمودگرایی معنی‌دار نیست ($\beta = ۰/۰۷۴$ ، $p = ۰/۲۵$). هنگامی که عزت نفس به‌عنوان میانجی در رابطه بین دلبستگی اجتنابی و

وانمودگرایی وارد می‌شود، اثر مسیر غیرمستقیم دلبستگی اجتنابی بر وانمودگرایی برابر با $0/13$ می‌شود. با توجه به حد بالا و پایین در سطح اطمینان ۹۵ درصد که صفر در آن قرار نمی‌گیرد، این مسیر غیرمستقیم معنی‌دار است؛ بنابراین عزت‌نفس، رابطه بین دلبستگی اجتنابی و وانمودگرایی را میانجی می‌کند.

علاوه‌براین اثر کلی دلبستگی اضطرابی بر وانمودگرایی معنی‌دار است ($\beta=0/44, p<0/001$). همچنین اثر مستقیم دلبستگی اضطرابی بر وانمودگرایی معنی‌دار است ($\beta=0/26, p<0/001$). هنگامی که عزت‌نفس به‌عنوان میانجی در رابطه بین دلبستگی اضطرابی و وانمودگرایی وارد می‌شود، اثر مسیر غیرمستقیم دلبستگی اضطرابی بر وانمودگرایی برابر با $0/19$ می‌شود. با توجه به حد بالا و پایین در سطح اطمینان ۹۵ درصد که صفر در آن قرار نمی‌گیرد، این مسیر غیرمستقیم معنی‌دار است؛ بنابراین عزت‌نفس، رابطه بین دلبستگی اضطرابی و وانمودگرایی را میانجی می‌کند.

به‌منظور بررسی نقش تعدیل‌گری شفقت به خود در رابطه سبک‌های دلبستگی اجتنابی و اضطرابی با وانمودگرایی، با استفاده از نمره میانه، افراد به دو گروه افراد دارای شفقت به خود بالا و شفقت به خود پایین تقسیم شدند. ابتدا ضرایب همبستگی بین متغیرها در دو گروه و سپس روابط مستقیم و غیرمستقیم آن‌ها مورد بررسی قرار می‌گیرد.

جدول ۴ میانگین، انحراف معیار و ضرایب همبستگی متغیرهای مورد مطالعه را در گروه شفقت به خود بالا نشان می‌دهد.

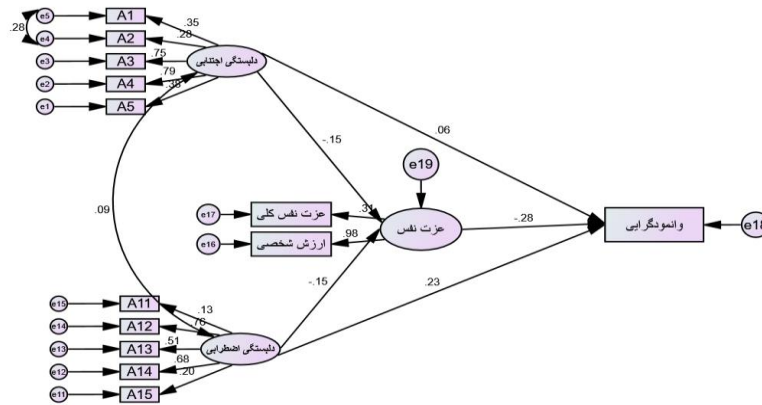
جدول ۴. میانگین، انحراف معیار و ضرایب همبستگی متغیرهای پژوهش در گروه شفقت به خود بالا و پایین

متغیرها	میانگین	انحراف استاندارد	۱	۲	۳	۴
وانمودگرایی	۴۶/۶۶	۱۰/۲۸	۱			
	۵۸/۷۴	۱۱/۹	۱			
دلبستگی اجتنابی	۱۱/۵۷	۳/۲۹	۰/۱۵*	۱		
	۱۳/۲۵	۳/۶	۰/۱۸*	۱		
دلبستگی اضطرابی	۱۰/۴۶	۳/۱۳	۰/۳۴**	۰/۱۸**	۱	
	۱۲/۵۵	۳/۷۹	۰/۳۹**	۰/۰۶	۱	
عزت‌نفس	۹/۲۷	۱/۱۴	-۰/۳۰**	-۰/۱۷**	-۰/۱۱	۱
	۶/۳۵	۲/۸۲	-۰/۴۷**	-۰/۱	-۰/۲۷**	۱

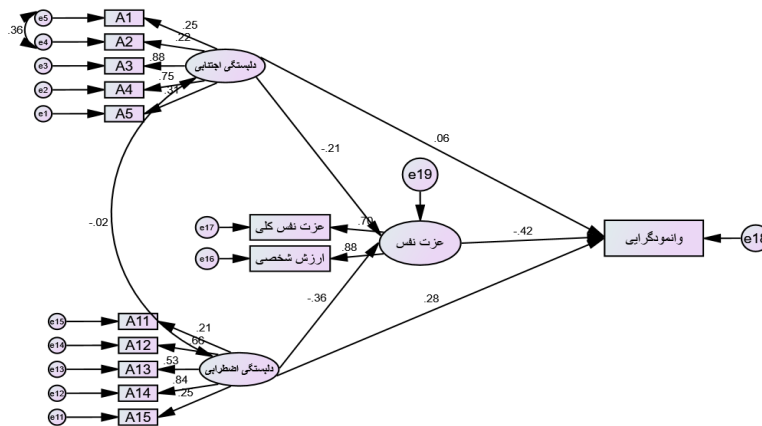
** $p<0/01$, * $p<0/05$

همان‌طور که در جدول ۴ مشاهده می‌شود در افراد دارای شفقت به خود بالا بین دلبستگی اجتنابی و وانمودگرایی ($r=0/15, p<0/05$) و بین دلبستگی اضطرابی و وانمودگرایی ($r=0/24, p<0/01$) همبستگی مثبت معنی‌دار و بین عزت‌نفس و وانمودگرایی ($r=-0/30, p<0/01$) همبستگی منفی معنی‌دار وجود دارد.

در افراد دارای شفقت به خود پایین بین دلبستگی اجتنابی و وانمودگرایی ($r = ۰/۱۸, p < ۰/۰۵$) و بین دلبستگی اضطرابی و وانمودگرایی ($r = ۰/۳۹, p < ۰/۰۱$) همبستگی مثبت معنی دار و بین عزت نفس و وانمودگرایی ($r = -۰/۴۷, p < ۰/۰۱$) همبستگی منفی معنی دار وجود دارد. شکل های ۳ و ۴ روابط مستقیم و غیرمستقیم متغیرهای پژوهش را در دو گروه شفقت به خود بالا و پایین نشان می دهد.

شکل ۳. روابط مستقیم و غیرمستقیم متغیرهای پژوهش در افراد دارای شفقت بالا

شکل ۴. روابط مستقیم و غیرمستقیم متغیرهای پژوهش در افراد دارای شفقت پایین

به منظور بررسی نقش شفقت به خود در تعدیل رابطه بین سبک های دلبستگی و وانمودگرایی از روش تحلیل چند گروهی استفاده شد. نتایج ارزیابی مسیره های الگوی پژوهش در دو گروه افراد با شفقت به خود بالا و پایین در جدول ۵ ارائه شده است.

جدول ۵. نتایج ارزیابی مسیرهای الگوی پژوهش در دو گروه افراد با شفقت به خود بالا و پایین

نمره Z	شفقت به خود پایین		شفقت به خود بالا		مسیرها
	P	B	p	β	
۱/۳۱۱	۰/۰۳۵	-۰/۹۹۶	۰/۰۸۵	-۰/۳۲۸	دلبستگی اجتنابی ← عزت نفس
**۱/۷۴۱	۰/۰۱۲	-۲/۱۴۴	۰/۱۴۶	-۰/۵۲۴	دلبستگی اضطرابی ← عزت نفس
-۰/۰۸۵	۰/۴۳۹	۱/۸۲۴	۰/۴۳۷	۱/۵۶۲	دلبستگی اجتنابی ← وانمودگرایی
-۰/۲۷۸	۰/۰۲۰	۱۱/۱۳۵	۰/۰۵۹	۹/۲۳۶	دلبستگی اضطرابی ← وانمودگرایی
-۰/۱۵	<۰/۰۰۱	-۲/۸۶۶	۰/۱۱۷	-۳/۱۸۶	عزت نفس ← وانمودگرایی

** p < 0.01

همان‌طور که نتایج جدول ۵ نشان می‌دهد:

مسیر دلبستگی اجتنابی به عزت‌نفس در افراد دارای شفقت به خود بالا ($\beta = -0/328, p = 0/085$) معنی‌دار نیست، اما این مسیر در افراد دارای شفقت به خود پایین ($\beta = -0/996, p < 0/05$) معنی‌دار است. تفاوت بین دو گروه شفقت به خود بالا و پایین در این مسیر معنی‌دار نیست ($p > 0/01$)؛ بنابراین، این عدم معنی‌داری تفاوت بین دو گروه نشان می‌دهد که شفقت به خود رابطه بین دلبستگی اجتنابی و عزت‌نفس را تعدیل نمی‌کند.

مسیر دلبستگی اضطرابی به عزت‌نفس در افراد دارای شفقت به خود بالا ($\beta = -0/524, p = 0/146$) معنی‌دار نیست، اما این مسیر در افراد دارای شفقت به خود پایین ($\beta = -2/144, p < 0/05$) معنی‌دار است. تفاوت بین دو گروه شفقت به خود بالا و پایین در این مسیر معنی‌دار است ($Z = 1/741, p < 0/01$)؛ بنابراین، این معنی‌داری تفاوت بین دو گروه نشان می‌دهد که ارتباط بین دلبستگی اضطرابی و عزت‌نفس در افراد دارای شفقت به خود بالا و پایین متفاوت است. از این‌رو، شفقت به خود رابطه بین دلبستگی اضطرابی و عزت‌نفس را تعدیل می‌کند.

مسیر دلبستگی اجتنابی به وانمودگرایی در افراد دارای شفقت به خود بالا ($\beta = 1/562, p = 0/437$) و افراد دارای شفقت به خود پایین ($\beta = 1/824, p = 0/439$) معنی‌دار نیست. همچنین، تفاوت بین دو گروه شفقت به خود بالا و پایین در این مسیر معنی‌دار نیست ($Z = -0/085, p > 0/01$)؛ بنابراین، این عدم معنی‌داری تفاوت بین دو گروه نشان می‌دهد که شفقت به خود رابطه بین دلبستگی اجتنابی و وانمودگرایی را تعدیل نمی‌کند.

مسیر دلبستگی اضطرابی به وانمودگرایی در افراد دارای شفقت به خود بالا ($\beta = 9/236, p = 0/059$) معنی‌دار نیست، اما این مسیر در افراد دارای شفقت به خود پایین ($\beta = 11/135, p < 0/05$) معنی‌دار است. علاوه بر این، تفاوت بین دو گروه شفقت به خود بالا و پایین در این مسیر معنی‌دار نیست ($Z = -0/278, p > 0/01$)؛ بنابراین، این عدم معنی‌داری تفاوت بین دو گروه نشان می‌دهد که شفقت به خود رابطه بین دلبستگی اضطرابی و وانمودگرایی را تعدیل نمی‌کند.

مسیر عزت‌نفس به وانمودگرایی در افراد دارای شفقت به خود بالا ($\beta = -3/186$, $p = 0/117$) معنی دار نیست، اما این مسیر در افراد دارای شفقت به خود پایین ($\beta = -2/866$, $p < 0/001$) معنی دار است. علاوه بر این، تفاوت بین دو گروه شفقت به خود بالا و پایین در این مسیر معنی‌دار نیست ($p > 0/01$)؛ بنابراین، این عدم معنی‌داری تفاوت بین دو گروه نشان می‌دهد که شفقت به خود رابطه بین عزت‌نفس و وانمودگرایی را تعدیل نمی‌کند.

بحث و نتیجه‌گیری

هدف پژوهش حاضر بررسی رابطه سبک‌های دلبستگی ناایمن و وانمودگرایی دانش‌آموزان با واسطه‌گری عزت‌نفس و تعدیل‌کنندگی شفقت به خود بود. نتایج پژوهش حاضر نشان داد که میان سبک دلبستگی اجتنابی و وانمودگرایی رابطه مثبت وجود دارد. این یافته با پژوهش‌های جلالیان و خانه‌کشی (۱۳۹۹)، باچم، میکولینسر و همکاران (۲۰۲۰)، جنسن و دیمر (۲۰۲۰) و گیسیون-بورلی و شوارتز (۲۰۰۸) هم‌خوانی دارد. در تبیین این یافته، گیسیون-بورلی و شوارتز (۲۰۰۸) بیان کرده‌اند که وانمودگرایی و سبک‌های دلبستگی به این دلیل مرتبط هستند که هر کدام بر دیدگاه افراد نسبت به خود و روابط آن‌ها با دیگران تأثیر می‌گذارند. افراد دلبسته اجتنابی تمایل دارند اطلاعات منفی در مورد خود را سرکوب کنند تا به خوددراکی^۱ مثبت‌غیرواقعی برسند (لو، چان و آپی، ۲۰۱۹) و برای حفظ احساس خودارزشمندی بالا اما شکننده‌ی خود ترجیح می‌دهند فاصله عاطفی و اجتماعی خود را با دیگران را حفظ کنند (باچم، میکولینسر و همکاران، ۲۰۲۰). افراد وانمودگرا نیز برای اینکه به تصویری موفق از خود برسند احساس فشار می‌کنند و می‌ترسند که دیگران عدم شایستگی و کفایت آن‌ها را کشف کنند، همچنین به دلیل ترس از عدم تکرار موفقیت‌هایشان، موفقیت خود را به عوامل بیرونی نسبت می‌دهند (وی، لیو و همکاران، ۲۰۲۰) و به‌علت ترس از افشای فریب‌کاریشان، در روابط اجتماعی خود دچار نگرانی‌هایی هستند (اگورورگو، اگوئزومبا^۳ و همکاران، ۲۰۱۸).

همچنین نتایج پژوهش حاضر نشان داد که میان سبک دلبستگی اضطرابی و وانمودگرایی رابطه مثبت وجود دارد. این یافته با نتایج پژوهش‌های جلالیان و خانه‌کشی (۱۳۹۹)، باچم، میکولینسر و همکاران (۲۰۲۰)، جنسن و دیمر (۲۰۲۰)، شهبازی‌نیا (۱۳۹۰) و گیسیون-بورلی و شوارتز (۲۰۰۸) هم‌خوان است. همان‌گونه که بیان شد، بنابر اظهارنظر گیسیون-بورلی و شوارتز (۲۰۰۸) ارتباط سبک‌های دلبستگی و وانمودگرایی به دلیل تأثیر هر یک بر دیدگاه افراد نسبت به خود و روابط آن‌ها با دیگران است. افراد با سبک دلبستگی اضطرابی ترس از طرد شدن، احساسات متناقض، روابط درهم‌تنیده (جاپوترا^۴، ۲۰۲۰) و ترس از ارزیابی و شکست دارند؛ آن‌ها روی نقایص شخصی خود تمرکز

1. self-perception
2. Lo, Chan & Ip
3. Egwurugwu, Ugwuezumba
4. Japutra

می‌کنند که منجر به شکل‌گیری یک دید منفی به خود می‌شود (گیبسون- بوری و شوارتز، ۲۰۰۸)؛ بعلاوه، تلاش می‌کنند تا نیازهای دلبستگی خود را از طریق بازخورد مثبت دیگران برآورده کنند اما ممکن است به دلیل دیدگاه منفی نسبت به خود، قادر به درونی کردن آن بازخورد مثبت نباشند (لیون، ۲۰۲۰)؛ مشابه آنان، وانمودگرایان نیز احساس خودارزشمندی بی‌ثباتی دارند و به شدت وابسته به بازخورد دیگران هستند تا این حس خود را حفظ کنند (شوبرت و بوکر، ۲۰۱۹)، همچنین آنان قادر به درونی‌سازی دستاوردهایشان نیستند و ترس از ارزیابی و شکست دارند (گیبسون- بوری و شوارتز، ۲۰۰۸).

به‌طور کلی وقتی افراد ناامنی‌ها، ترس از طرد یا محرومیت را تجربه می‌کنند، صرف‌نظر از اینکه باورها و احساسات درونی آنان چگونه تنظیم می‌شوند، مستعد ابتلا به پدیده وانمودگرایی می‌شوند (جنسن و دیمر، ۲۰۲۰).

یافته دیگر پژوهش حاضر این بود که بین عزت‌نفس و وانمودگرایی رابطه منفی وجود دارد. این یافته با نتایج پژوهش یافی (۲۰۲۰)، ماسکارنهاس، سوزا و همکاران (۲۰۱۹)، کوکلی، استون و همکاران (۲۰۱۸)، لیگی، پیتت و براون^۱ (۲۰۱۷)، نیورایتر و ترات- ماتوش^۲ (۲۰۱۶)، حدادی بهرام، خلعت‌بری و قربان شیروودی (۱۳۹۰) و کسلمن، سلف و سلف^۳ (۲۰۰۶) هم‌خوانی دارد. در تبیین این یافته می‌توان اظهار داشت که برخلاف افراد دارای عزت‌نفس بالا که موفقیت‌های خود را تحت تأثیر عواملی درونی مانند توانایی، هوش و شایستگی می‌دانند، افراد وانمودگرا موفقیت‌های خود را به عوامل بیرونی مانند شانس، طلسم و کمک دیگران نسبت می‌دهند (اگوروگو، اگوئزومبا و همکاران، ۲۰۱۸)؛ همچنین افراد دارای عزت‌نفس بالا خودشان را لایق کسب پاداش و تحسین می‌دانند؛ ولی وانمودگرایان تصور می‌کنند لیاقت دریافت پاداش و تحسین را ندارند (کمرزین، خالدیان، شوشتری، یوسفی و احرامی، ۲۰۱۳). به‌طور کلی افراد دارای عزت‌نفس پایین به دلیل برجسته بودن احساسات خود‌تردیدی و تعیین استانداردهای دست‌نیافتنی، مستعد ابتلا به پدیده وانمودگرایی هستند (آرچر^۴، ۲۰۱۹). معلوم شده است که با رشد عزت‌نفس، توانایی درونی کردن موفقیت‌ها در این افراد تقویت می‌شود و وانمودگرایی در آنان کاهش می‌یابد (کوکلی، استون و همکاران، ۲۰۱۸).

از نتایج دیگر پژوهش حاضر این بود که میان شفقت به خود و وانمودگرایی رابطه منفی وجود دارد. این یافته با یافته‌ی پژوهش‌های وی، لیو و همکاران (۲۰۲۰)، فرزادی، مرادی و همکاران (۱۳۹۸)، کوشافر و احتشام زاده (۱۳۹۸)، پاتزاک، کولمایر و همکاران (۲۰۱۷) و پاتزاک (۲۰۱۵) هم‌خوان می‌باشد. در تبیین این یافته می‌توان گفت که افراد دارای وانمودگرایی بالا به شدت نسبت به خود منتقد و قضاوت‌گر هستند، صلاحیت و شایستگی خود را انکار می‌کنند، تحسین‌های دیگران را

1. Lige, Peteet & Brown
2. Neureiter & Traut-Mattausch
3. Caselman, Self & Self
4. Archer

نمی‌پذیرند و فاقد مهربانی با خود هستند؛ وانمودگراها فکر می‌کنند که متفاوت از دیگران می‌باشند و فقط آن‌ها دارای نقص هستند، یعنی شفقت به خود پایینی دارند (پاتزاک، کولمایر و همکاران، ۲۰۱۷). از طرفی شفقت و مهربانی نسبت به خود، به فرد امکان می‌دهد دیدگاه سازنده‌تر و غیرانتقادی بیشتری نسبت به توانایی‌های خود ایجاد کند (چاندرا، هوبرت، کراولی و داس^۱، ۲۰۱۹). در نتیجه مؤلفه‌های اصلی وانمودگرایی مانند ترس از شکست، انکار صلاحیت و خودتردیدی، به واسطه شفقت به خود کاهش یابند (پاتزاک، کولمایر و همکاران، ۲۰۱۷).

یافته دیگر پژوهش حاضر مبنی بر نقش واسطه‌ای عزت‌نفس در رابطه بین سبک‌های دلبستگی ناایمن و وانمودگرایی بود. نتایج پژوهش‌های بسیاری نشان داده‌اند که بین سبک‌های دلبستگی و عزت‌نفس رابطه وجود دارد (برای مثال، کاواموتو^۲، ۲۰۲۰؛ ژانگ، ژانگ، یانگ و لی^۳، ۲۰۱۷). نتایج این مطالعه و پژوهش‌های پیشین نیز بیانگر رابطه‌ی سبک‌های دلبستگی ناایمن و عزت‌نفس با وانمودگرایی می‌باشند. پژوهش حاضر نشان داد که ارتباط میان دلبستگی‌های ناایمن و وانمودگرایی با واسطه‌گری عزت‌نفس امکان‌پذیر است. در تبیین این یافته می‌توان بیان کرد که دلبستگی‌های ناایمن ریشه در تجربیات اولیه با والدین بسیار انتقادگر، طردکننده و غیرحامی دارد، در این موارد کودکان تصور می‌کنند که رضایت والدین و یا برآورده کردن انتظارات آن‌ها بسیار دشوار است، که به‌طور بالقوه مانع از رشد عزت‌نفس محکم و پایدار و منجر به تعیین استانداردهای شخصی غیرواقعی می‌شود، این عزت‌نفس پایین باعث می‌شود که آنان ارزیابی منفی از خودشان داشته باشند، گمان کنند موفقیت‌هایشان جعلی و یک حيله غیرمنصفانه است، احساس فریب‌کاری کنند و درگیر وانمودگرایی شوند (باچم، میکولینسر و همکاران، ۲۰۲۰).

با توجه به مطالب مطرح شده در سطور پیشین می‌توان گفت که سبک‌های دلبستگی ناایمن (اضطرابی و اجتنابی) به‌صورت مستقیم و غیرمستقیم (از طریق عزت‌نفس) با وانمودگرایی مرتبط‌اند. سرانجام، در پژوهش حاضر تعدیل‌کنندگی شفقت به خود در رابطه بین سبک‌های دلبستگی ناایمن و وانمودگرایی موردبررسی قرار گرفته و تمامی مسیرهای تعدیل‌کنندگی توسط شفقت به خود موردبررسی و آزمون قرار گرفت و تعدیل‌گری شفقت به خود فقط در ارتباط بین سبک دلبستگی اضطرابی و عزت‌نفس تأیید شد. نتایج پژوهش‌های متعدد نشان می‌دهد که سبک‌های دلبستگی با شفقت به خود ارتباط دارند (برای مثال، ریزر^۴، ۲۰۱۹؛ اوراپ، مک‌لین، برونسون و کافمن^۵، ۲۰۱۷). همچنین، نتایج پژوهش‌ها نشان می‌دهد که شفقت به خود با عزت‌نفس رابطه دارد (به‌عنوان مثال،

1. Chandra, Huebert, Crowley & Das
2. Kawamoto
3. Zhang, Zhang, Yang & Li
4. Reizer
5. Øverup, Mclean, Brunson & Coffman

دیویس، راندل - فیلیپس، راسل و دیلنی^۱، ۲۰۲۱؛ هوانگ، کیم، یانگ و یانگ^۲، ۲۰۱۶). در خصوص ارتباط سبک‌های دلبستگی و عزت‌نفس نیز در سطور پیشین شواهدی ارائه شد. پژوهش حاضر نشان داد که ارتباط میان سبک دلبستگی اضطرابی و عزت‌نفس در افراد با سطوح بالا و پایین شفقت به خود متفاوت است و رابطه منفی میان سبک دلبستگی اضطرابی و عزت‌نفس در افراد با شفقت به خود پایین تشدید می‌شود و در افراد با شفقت به خود بالا کاهش می‌یابد. در تبیین این یافته می‌توان بیان کرد که افراد با دلبستگی اضطرابی به دلیل کمبودهای ادراک‌شده خود، در پذیرش بازخورد مثبت و احساس خودارزشمندی مشکل دارند و از عزت‌نفس ضعیفی رنج می‌برند (لیون، ۲۰۲۰). از طرفی این افراد خودانتقادگری^۳ بالایی دارند، خود را دوست ندارند، تصور می‌کنند در تجارب منفی‌شان تنها هستند، در ناراحتی‌هایشان اغراق می‌کنند و در واقع، دارای سطوح پایین شفقت به خود هستند (رجبی و مقامی، ۱۳۹۴). این شفقت به خود پایین نیز منجر به افزایش قضاوت و دیدگاه منفی نسبت به خود، درونی کردن مشکلات (رستمی، عبدی و حیدری، ۱۳۹۳)، ارزیابی منفی و پایین از خود و متعاقباً عزت‌نفس ضعیف‌تر می‌شود (برنارد و کری^۴، ۲۰۱۱). بر این اساس می‌توان گفت، شفقت به خود پایین از طریق کاهش بیشتر عزت‌نفس، ارتباط منفی میان دلبستگی اضطرابی و عزت‌نفس را تشدید می‌کند و همان‌گونه که قبلاً ذکر شد عزت‌نفس ضعیف‌تر با وانمودگرایی بیشتر مرتبط است. از طرفی افرادی که شفقت به خود بالاتری دارند، با سخت‌گیری کمتری خودشان را مورد قضاوت قرار می‌دهند، خودارزیابی^۵ آن‌ها بیشتر مبتنی بر عملکرد واقعیشان است (مظاهری، میرصیفی فرد، محمدعلی وطن‌خواه و دربانی، ۱۳۹۹). سطوح بالای شفقت به خود، از فرد در برابر احساس شرم، خودانتقادگری و سرزنش خود (صدوقی و صفاری‌فرد، ۱۳۹۷)، احساسات منفی نسبت به خود، استرس و شرایط محیطی منفی محافظت می‌کند و منجر به مهربانی فرد نسبت به خود (عبدل‌پور، شالچی، حمزه زاده و صالحی، ۱۳۹۸) و در نتیجه بالا رفتن عزت‌نفس در آنان می‌شود (صدوقی و صفاری‌فرد، ۱۳۹۷). به نظر می‌رسد در افراد با شفقت به خود بالاتر، دلبستگی اضطرابی تأثیر نامطلوب کمتری بر عزت‌نفس می‌گذارد و رابطه‌ی منفی میان این دو را کاهش می‌دهد. پس با توجه به اثرات مفید شفقت به خود، از طریق پرورش شفقت به خود که امروزه به‌عنوان شیوه‌ای رایج جهت کاهش اختلالات روانی و تعدیل احساسات منفی و مثبت مورد توجه محققان زیادی قرار گرفته است (قاسمی، گودرزی و غضنفری، ۱۳۹۸)؛ به نظر می‌رسد می‌توان با کمک به دانش‌آموزان دارای سبک دلبستگی اضطرابی، جهت پذیرش اشتباهات و شکست‌های خود، محبت کردن به خود، ایجاد تعادل بین افکار و احساسات و شناخت خود به‌عنوان عضوی از یک جامعه انسانی (خطاپذیر و قادر به یادگیری از طریق خطاها)،

1. Davies, Randle-Phillips, Russell & Delaney

2. Hwang, Kim, Yang & Yang

3. self-criticism

4. Barnard & Curry

5. self-evaluation

امکان دید دقیقی از تجارب و حالات ذهنی را فراهم کرد و دیدگاهی واقع‌گرایانه نسبت به خود در آنان ایجاد کرد (سوزا و هاتز، ۲۰۱۶) تا با پرورش شفقت به خود و متعاقباً با افزایش عزت‌نفس، به کاهش و پیشگیری وانمودگرایی در آن‌ها کمک کرد.

پژوهش حاضر دارای محدودیت‌هایی بود؛ پاسخ شرکت‌کنندگان به ابزار خود-گزارشی پرسشنامه ممکن است با پاسخ‌های واقعی آن‌ها فاصله داشته باشد. با توجه به اینکه پژوهش فعلی در مقطع متوسطه دوم و در شهرستان فارس انجام شده، تعمیم‌پذیری نتایج به جمعیت‌ها و مناطق دیگر با احتیاط خواهد بود. بعلاوه، پدیده وانمودگرایی ممکن است تحت تأثیر عوامل متعددی مانند ویژگی‌های قومی، فرهنگی و اقتصادی قرار گیرد اما در پژوهش حاضر تفاوت‌های افراد در این‌گونه متغیرها مورد توجه قرار نگرفته است. لذا، پیشنهاد می‌شود در پژوهش‌های آتی عواملی مانند قومیت، وضعیت اجتماعی-اقتصادی که تحقیقات پیشین بیانگر تأثیرگذاری آن‌ها بر پدیده وانمودگرایی بوده‌اند، مطالعه یا کنترل شوند؛ همچنین، بررسی اثربخشی راهبردهای تقویت عزت‌نفس و مداخله‌های آموزشی مبتنی بر شفقت به خود بر وانمودگرایی مفید خواهد بود. همچنین با توجه به اینکه ناتوانی دانش‌آموزان وانمودگرا در درونی‌سازی دستاوردهای مثبت، ممکن است ریشه در تجارب ارتباطی منفی اولیه و پیامدهای الگوهای دلبستگی در مورد خود و دیگران داشته باشد، بنابراین مشاوران باید به دنبال نشانه‌هایی از پدیده وانمودگرایی، از سوی مراجعانی باشند که دارای سبک‌های دلبستگی نایمن هستند؛ رسیدگی به هر دو سبک دلبستگی نایمن و به دنبال آن پدیده وانمودگرایی، می‌تواند به برنامه مداخله کمک کند. روشن است که احساس قوی عزت‌نفس برای کاهش تأثیر سبک‌های دلبستگی نایمن بر وانمودگرایی مهم است؛ بنابراین پیشنهاد می‌شود اقداماتی برای افزایش سطح عزت‌نفس انجام گردد. همچنین، برای کمک به دانش‌آموزانی که وانمودگرایی را تجربه می‌کنند، می‌توان آن‌ها را تشویق کرد که نه تنها احساسات وانمودگرایی خود را به‌عنوان بخشی از تجربه بشری درک کنند، بلکه به آن‌ها کمک شود تا تمایلات خودسرزنشگری را کاهش دهند و کم‌تر درگیر احساسات وانمودگرایی شوند.

سپاسگزاری

از مسئولین آموزش و پرورش شهرستان فارس، مدیران، معلمان و کلیه دانش‌آموزانی که در اجرای پژوهش همکاری کرده‌اند، سپاسگزاری می‌شود.

منابع

- Abdolpour, G., Shalchi, B., Hamzezadeh, S., & Salehi, A. (2019). The mediating role of self-esteem on the relationship between emotional dysregulation and compassion with Internet addiction. *Shenakht Journal of psychology & psychiatry*, 6(3), 129-143. (In Persian)
- Ahmed, O., Siddiqua, S. J. N., Alam, N., & Griffiths, M. D. (2021). The mediating role of problematic social media use in the relationship between social avoidance/distress and self-esteem. *Technology in Society*, 64, 101485.
- Akbar, S. E., & Gündüz, B. (2020). The Role of Self-Esteem in Adolescents' Perception of Parents and Social Anxiety Levels. *International Journal of Progressive Education*, 16(2), 195-204.
- Archer, J. E. (2019). *The impact of the impostor phenomenon on mental health outcomes of undergraduate students* (Doctoral dissertation).
- Aslani, K., Saiadi, A., & Amanelahi, A. (2012). A Study of Relationship Between Attachment Styles with Family Function and General Health. *Family Counseling and Psychotherapy*, 2(2), 17-163. (In Persian)
- Bachem, R., Mikulincer, M., & Solomon, Z. (2020). Interpersonal manifestations of attachment avoidance: The moderating role of impostorism. *Personality and Individual Differences*, 154, 109669.
- Barnard, L. K., & Curry, J. F. (2011). Self-compassion: Conceptualizations, correlates, & interventions. *Review of general psychology*, 15(4), 289-303.
- Basharpoor, S., Eyni, S. (2021). Developing a Causal Model of Life Satisfaction of Veterans with Post-Traumatic Stress Disorder based on Loneliness: The Mediating Role of Self-esteem. *Journal of Military Medicine*, 23(5), 404-413. (In Persian)
- Besharat, M., & Ganji, P. (2013). The moderating role of attachment styles on the relationship of alexithymia with marital satisfaction. *Journal of Fundamental of Mental Health*, 4(56), 35-324. (In Persian)
- Caselman, T. D., Self, P. A., & Self, A. L. (2006). Adolescent attributes contributing to the imposter phenomenon. *Journal of adolescence*, 29(3), 395-405.
- Chandra, S., Huebert, C. A., Crowley, E., & Das, A. M. (2019). Impostor syndrome: could it be holding you or your mentees back?, *Chest*, 156(1), 26-32.
- Cokley, K., Stone, S., Krueger, N., Bailey, M., Garba, R., & Hurst, A. (2018). Self-esteem as a mediator of the link between perfectionism and the impostor phenomenon. *Personality and Individual Differences*, 135, 292-297.
- Dabiri, S., Delavar, A., Sarami, G., & Falsafi Nejad, M. (2012). Formulating Relationships Model of Parenting Styles, Personality, Self-Esteem and Happiness: Path Analysis Model. *Journal of Family Research*, 8(2), 141-159. (In Persian)
- Davies, L., Randle-Phillips, C., Russell, A., & Delaney, C. (2021). The relationship between adverse interpersonal experiences and self-esteem in people with intellectual disabilities: The role of shame, self-compassion and social support. *Journal of Applied Research in Intellectual Disabilities*, 34(4), 1037-1047.
- Doinita, N. E. (2015). Adult attachment, self-esteem and emotional intelligence. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 187, 570-574.
- Egwurugwu, J., Ugwuezumba, P., Ohamaeme, M., Dike, E., Eberendu, I., Egwurugwu, E. & Egwurugwu, U. F. (2018). Relationship between self-esteem

- and impostor syndrome among undergraduate medical students in a Nigerian university. *International Journal of brain and cognitive sciences*, 7(1), 9-16.
- Farzadi, F., Moradi, A., & Behrozi, N. (2019). Comparison of the causal relationship model of gender roles of masculinity and femininity and family flexibility with Imposter by mediating Self-compassion in girls and boys. *Women in Development & Politics*, 17(2), 303-323. (In Persian)
- Fouladi, A., Kajbaf, M., Qamrani, A. (2018). The effectiveness of academic vitality training on academic achievement and academic self-efficacy of female students. *Education and Evaluation (Educational Sciences)*, 11(42), 37-53. (In Persian)
- French, B. F., Ullrich-French, S. C., & Follman, D. (2008). The psychometric properties of the Clance Impostor Scale. *Personality and Individual Differences*, 44(5), 1270-1278
- García, J. A., y Olmos, F. C., Matheu, M. L., & Carreño, T. P. (2019). Self esteem levels vs global scores on the Rosenberg self-esteem scale. *Heliyon*, 5(3), e01378.
- Ghanbari, E., & Omidvar, B. (2021). Comparison of perceived attachment styles and social support in people who refer to fortune tellers and non-referrals. *Journal of Social Psychology*, 14(59), 47-56. (In Persian)
- Ghasemi, N., Goudarzi, M., & Ghazanfari, F. (2019). The Effectiveness of compassion-based therapy on cognitive emotion regulation, Shame and Guilt-Proneness and mindfulness components in patients with mixed anxiety-depression disorder. *Clinical Psychology Studies*. 9(34), 145-166. (In Persian)
- Ghasemi, Y., & Fathi, E. (2020). The role of self-differentiation and attachment styles in the prediction of marital intimacy. *Women and Family Studies*, 12(46), 77-109. (In Persian)
- Gibson-Beverly, G., & Schwartz, J. P. (2008). Attachment, entitlement, and the impostor phenomenon in female graduate students. *Journal of College Counseling*, 11(2), 119-132.
- Gillath, O., Karantzas, G. C., & Fraley, R. C. (2016). *Adult attachment: A concise introduction to theory and research*. Academic Press.
- Gutiérrez-Hernández, M. E., Fanjul, L. F., Díaz-Megolla, A., Reyes-Hurtado, P., Herrera-Rodríguez, J. F., Enjuto-Castellanos, M. D. P., & Peñate, W. (2021). Covid-19 lockdown and mental health in a sample population in Spain: the role of self-compassion. *International Journal of environmental research and public health*, 18(4), 2103.
- Haddadi Bahram, A. (2011). The study of relationship between emotional intelligence and self-esteem with impostor syndrome. *Journal of Fundamentals of Mental Health*, 13(49), 30-41. (In Persian)
- Haddadi Bahram, A., Taklavi, S., & Narimani, M. (2020). Comparing the Effects of Reality Therapy and Transactional Analysis Therapy on Perfectionism in Women with Imposter Syndrome. *Middle Eastern Journal of Disability Studies*, 10, 1-7.
- Hwang, S., Kim, G., Yang, J. W., & Yang, E. (2016). "The moderating effects of age on the relationships of self-compassion, self-esteem, and mental health". *Japanese Psychological Research*, 58(2), 194-205.
- Jalalian, M., & Khanakashi, A. (2020). *The relationship between dark personality traits and attachment styles with the impostor syndrome in female high school*

- students*. 7th International Conference on New Research Achievements in Educational Sciences, Psychology and Social Sciences, Isfahan. (In Persian)
- Japutra, A. (2020). The relations among attachment styles, destination attachment and destination satisfaction. *Current Issues in Tourism*, 23(3), 270-275.
- Jensen, L. E., & Deemer, E. D. (2020). Attachment style and self-handicapping: the mediating role of the imposter phenomenon. *Social Psychology of Education*, 23(5), 1259-1276.
- Kamarzarrin, H., Khaledian, M., Shooshtari, M., Yousefi, E., & Ahrami, R. (2013). A study of the relationship between self-esteem and the imposter phenomenon in the physicians of Rasht city. *European Journal of Experimental Biology*, 3(2), 363-366.
- Kawamoto, T. (2020). The moderating role of attachment style on the relationship between self-concept clarity and self-esteem. *Personality and Individual Differences*, 152, 109604.
- Khorasanizade, A., Poursharifi, H., Ranjbari pour, T., Bagheri, F., & Poya manesh, J. (2019). Structural pattern of the relationship between parent-child relation patterns and early maladaptive schemas with the mediating role of attachment styles. *Quarterly of Applied Psychology*, 1(49), 55-76. (In Persian)
- Kogan, L. R., Schoenfeld-Tacher, R., Hellyer, P., Grigg, E. K., & Kramer, E. (2020). Veterinarians and impostor syndrome: an exploratory study. *Veterinary Record*, 187(7), 271-271.
- Kushafar, S., & Ehteshamzadeh, P. (2019). *The relationship between self-compassion and its components with the impostorism of female students in gifted high schools in Ahvaz*. National Conference on Educational Psychology. (In Persian)
- Leon, N. (2020). *The Impostor Phenomenon Among Latin American Students in the US*, (Doctoral dissertation, University of Miami).
- Lige, Q. M., Peteet, B. J., & Brown, C. M. (2017). Racial identity, self-esteem, and the impostor phenomenon among African American college students. *Journal of Black Psychology*, 43(4), 345-357.
- Lo, C. K., Chan, K. L., & Ip, P. (2019). Insecure adult attachment and child maltreatment: A meta-analysis. *Trauma, Violence, & Abuse*, 20(5), 706-719.
- Loripoor, M., Azizzadeh forouzi, M., kazemi, M., heidarzadeh, A., & Sarafi, S. (2021). Attitude Towards Academic Fraud and Its Relation with The Motivation of Students' Academic Achievement and Self-Esteem. *Education Strategies in Medical Sciences*, 14(3), 103-111. (In Persian)
- Mackintosh, K., Power, K., Schwannauer, M., & Chan, S. W. (2018). The relationships between self-compassion, attachment and interpersonal problems in clinical patients with mixed anxiety and depression and emotional distress. *Mindfulness*, 9(3), 961-971.
- Mak, K. K., Kleitman, S., & Abbott, M. J. (2019). Impostor phenomenon measurement scales: a systematic review. *Frontiers in psychology*, 10, 671.
- Mascarenhas, V. R., D'Souza, D., & Bicholkar, A. (2019). Prevalence of impostor phenomenon and its association with self-esteem among medical interns in Goa, India. *International Journal of Community Medicine and Public Health*, 6(1), 355-359.

- Mazaheri, Z., Mirsifi Fard, L. S., Mohamad Ali Vatankhah, V., & Darbani, S. A. (2020). Effectiveness of compassion-focused therapy (CFT) on self-esteem and resilience in children and adolescents with divorced parents. *Quarterly Journal of Child Mental Health*, 7(2), 280-293. (In Persian)
- Mehrabizadeh Honarmand, M., Bassaknejad, S., Shehni Yailagh, M., Shokrkon, H., & Haghigi, J. (2005). A Study of Simple and Multiple Relationships of Fear of Success, Self-esteem, Perfectionism and Fear of Negative Evaluation with Imposter Syndrome in Graduate Students of Shahid Chamran University. *Journal of Psychological Achievements*, 12(3), 1-24. (In Persian)
- Mesbahi, M., Rahimi, G., & irannejad, E. (2020). The mediating role of self-compassion in the relationship between attachment styles and self-control. *Rooyesh-e-Ravanshenasi Journal*, 8(11), 9-18. (In Persian)
- Mikulincer, M., & Shaver, P. R. (2012). An attachment perspective on psychopathology. *World Psychiatry*, 11(1), 11-15.
- Mohammadi, A., & Roshan Chasli, R. (2020). The relationship between perfectionism and social anxiety symptoms with self-compassion mediation among students studying at shahed university. *Biquarterly Journal of Cognitive Strategies in Learning*, 8(15), 161-181. (In Persian)
- Neff, K., & Germer, C. (2017). *Self-Compassion and Psychological*. The Oxford handbook of compassion science, 371.
- Neureiter, M., & Traut-Mattausch, E. (2016). An inner barrier to career development: preconditions of the impostor phenomenon and consequences for career development. *Frontiers in psychology*, 7, 1-15.
- Øverup, C. S., McLean, E. A., Brunson, J. A., & Coffman, A. D. (2017). Belonging, burdensomeness, and self-compassion as mediators of the association between attachment and depression. *Journal of Social and Clinical Psychology*, 36(8), 675-703.
- Patzak, A. M. (2015). *The relationship between the impostor phenomenon, gender-role orientation, and self-compassion*, (Doctoral dissertation, uniwiien).
- Patzak, A., Kollmayer, M., & Schober, B. (2017). Buffering impostor feelings with kindness: The mediating role of self-compassion between gender-role orientation and the impostor phenomenon. *Frontiers in psychology*, 8, 1289.
- Raes, F., Pommier, E., Neff, K. D., & Van Gucht, D. (2011). Construction and factorial validation of a short form of the self-compassion scale. *Clinical psychology & psychotherapy*, 18(3), 250-255.
- Rajabi, G., Maghami, E. (2016). Self-Compassion as Mediator between Attachment Dimensions with Mental Well-Being: A Path Analysis Model. *Health Psychology*, 4(16), 79-96. (In Persian)
- Reizer, A. (2019). Bringing self-kindness into the workplace: Exploring the mediating role of self-compassion in the associations between attachment and organizational outcomes. *Frontiers in psychology*, 10, 1148.
- Rostami, M., Abdi, M., & Heidari, H. (2014). Correlation of childhood maltreatment, self-compassion and mental health in married people. *Journal of fundamentals of mental health*, 16(61), 73-61. (In Persian)

- Saadat, S., Etemadi, O., & Nilforooshan, P. (2015). The Relationship between Resilience and Attachment Styles with Academic. *Research in Medical Education*, 7(4), 46-55. (In Persian)
- Saaadian asl, M., Khanzadeh, M., Hasani, J., & Edrisi, F. (2012). Factor Structure and Psychometric Properties of the Persian version of State Adult Attachment Scale. *Journal of Research in Psychological Health*, 6(1), 66-78. (In Persian)
- Sadoughi, M., & Safari-fard, R. (2019). The Relationship between Body Image and Self-Esteem among Students: The Moderating Role of Self-Compassion. *Rooyesh-e-Ravanshenasi Journal*, 7(10), 281-296. (In Persian)
- Schubert, N., & Bowker, A. (2019). Examining the impostor phenomenon in relation to self-esteem level and self-esteem instability. *Current Psychology*, 38(3), 749-755.
- Setayeshi Azhari, M., Hajjalilou, R., & Habibzadeh, A. (2020). The Structural Relationship of Attachment Styles and Aggression in students: The Mediating Role of Self-esteem. *Clinical Psychology and Personality*, 17(1), 53-60. (In Persian)
- Shahbazi, M., Rajabi, G., Maqami, E., & Jelodari, A. (2015). Confirmatory Factor Analysis of the Persian Version of the Self-Compassion Rating Scale-Revised. *Psychological methods and models*, 6(19), 31-46. (In Persian)
- Shahbazinia, S. (2011). *Relationship between attachment styles and Imposter syndrome and burnout of Gachsaran Oil and Gas Exploitation Company employees*, (Master Thesis of Islamic Azad University, Marvdasht Branch). (In Persian)
- Shamsodini, L., Towhidi, A., Askarizadeh, G. (2017). On the Causal Relationships of Attachment Styles, Loneliness, and Self-Esteem with Addiction Potential. *Journal of research on addiction*, 11(42), 161-180. (In Persian)
- Sharifi, P., Azami, Y., Hasanvand, B., Jalalvand, M., & Babamohammadi, M. (2017). The Role of learning approaches in the relationship between attachment to parents and academic achievement. *Biquarterly Journal of Cognitive Strategies in Learning*, 4(7), 109-126. (In Persian)
- Souza, L. K. D., & Hutz, C. S. (2016). Self-compassion in relation to self-esteem, self-efficacy and demographical aspects. *Paidéia (Ribeirão Preto)*, 26, 0181-0188.
- Taherzadeh Ghahfarkhi, S., Ahmadi, V., Shahbazi, E., & Heidari, S. (2020). Predicting academic procrastination based on the dimensions of perfectionism, intelligence beliefs and impostorism in female high school students in Ilam. *Journal of New Advances in Psychology, Educational Sciences and Education*. 3(28), 15-26. (In Persian)
- Tavakoli, O., & Ebrahimi, S. (2020). The effectiveness of mindfulness-based cognitive therapy (MBCT) on students' academic motivation, self-efficacy and academic procrastination. *Journal of Recent Advances in Psychology, Educational Sciences and Education*, 3(28), 27.41. (In Persian)
- Vaughn, A. R., Taasoobshirazi, G., & Johnson, M. L. (2020). Impostor phenomenon and motivation: Women in higher education. *Studies in Higher Education*, 45(4), 780-795.
- Wei, M., Liu, S., Ko, S. Y., Wang, C., & Du, Y. (2020). Impostor feelings and psychological distress among Asian Americans: interpersonal shame and self-compassion. *The Counseling Psychologist*, 48(3), 432-458.

- Yaffe, Y. (2020). Does self-esteem mediate the association between parenting styles and imposter feelings among female education students?. *Personality and Individual Differences*, 156, 109789.
- Yaffe, Y. (2021). Students' recollections of parenting styles and impostor phenomenon: The mediating role of social anxiety. *Personality and Individual Differences*, 172, 110598.
- Zadafshar, S., & Akrami, N. (2020). The Prediction Model of Borderline Personality Disorder in Women Based on Parent-child Relationship and Perceived Social Support: Mediating Role of Self-compassion, Forgiveness and Self-esteem. *Journal of Woman and Family Studies*, 8(3), 184-204. (In Persian)
- Zhang, L., Zhang, S., Yang, Y., & Li, C. (2017). Attachment orientations and dispositional gratitude: The mediating roles of perceived social support and self-esteem. *Personality and Individual Differences*, 114, 193-197.